

Adam Brown

A KÓD

Adam Brown

A KÓD

THE CODE OF UNDERWORLD

BBS-INFO Kiadó, 2012.

Minden jog fenntartva! A könyv vagy annak oldalainak másolása, sokszorosítása csak a szerző írásbeli hozzájárulásával történhet.

A könyv nagyobb mennyiségben megrendelhető a kiadónál:
BBS-INFO Kiadó, 1630 Bp. Pf. 21. Tel.: 407-17-07

ISBN 978-963-9425-79-8

Kiadja a BBS-INFO Kft.

1630 Budapest, Pf. 21.

Felelős kiadó: a BBS-INFO Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Biró Family Nyomda, Budapest

Felelős vezető: Biró Krisztián

1.

John fáradtan ébredt. Szomorú volt, hogy megint reggel van, és ismét egy egyhangú szürke nap várja a való világból. Álmában a felhők felett repült, majd pálmafákkal szegélyezett aranyló homokos tengerparton pihentette megfáradt testét, miközben bársonyosan simogatta a szél. Arcát álmai gyönyörű barátnője cirógatta, akiről tudta, hogy csak az övé, és aki szívének minden rejtett zugában lévő kincsét neki tartogatja.

– Ó istenem, adj még pár percet, ne vedd el tőlem ilyen hamar az álmaimat. Tudod, hogy csak ez a kevés kis örömöm van az életben, amikor álmodhatok.

De nem. A sors keserű és kegyetlen volt, mint ilyenkor mindig. John szeméből az álmot könnyörtelenül kimosta a hálószoabaablakon át beszűrődő felkelő nap ezüstös sugara. A türkizkék álomtenger látványa szertefoszlott, helyét a padló fakóbarna látványa vette át, az álombarátnő hosszú barna hajának helyébe pedig a félig üres franciaágy szomorú látványa lépett.

– De hogy kerültem haza? Mi történt tegnap? – merengett magában John, miközben próbálta felidézni az előző esti események sorát, de a kép sehogy sem állt össze. Az utolsó emléke az volt, hogy a munkahelyén bekapcsolja a VRH adatátviteli modulját. Attól kezdve

azonban semmi. Az előző este minden emlékfoszlánya eltűnt.

– Na jó, még sosem történt velem ilyen, de majd csak eszembe jut – gondolta, miközben álmosan kikászálódott az ágyból, és csoszogva elindult a fürdőszoba irányába.

John levert és fáradt volt, pedig elvileg semmi oka sem lehetne a lehangolt ébredéshez, hiszen majd mindene megvan ahhoz, hogy boldog lehessen. Más örülne, ha saját háza, jó munkája lenne, rendes fizetéssel. De Johnnak ez nem volt elég a boldogsághoz. Nem vigasztalta az sem, hogy az ablakból kinézve ragyogóan sütött a nap és vidáman csiripeltek a madarak. Pedig amiért elvállalta ezt a munkát, és San José külvárosába költözött a nyüzsgő a New Yorkból, annak az egyik oka az volt, hogy közelebb kerülhessen a természethez, és a reggeli utcáról beszűrődő, munkakerülő egyedek hangos zenéhez még csak nem is hasonlító house és hiphop stílusú próbálkozásainak számára egyáltalán nem szimpatikus zaját erre a madárcsicsergésre cserélhesse le.

Mivel a visszaalvás kísérlete pár perc után végképp esélytelenné vált, John magába erőltette szokásos reggeli zsemlijét, beült az autójába és elindult a munkahelyére, miközben azon morfondírozott, hogy régen New Yorkban még megengedték neki, hogy heti négy napot otthon dolgozzon, és csak egyet legyen a munkahelyén. De ez is már a múlt, itt más a

munkastílus, több a pénz, mások a követelmények, a hitelt pedig fizetni kell.

– Jó reggelt John. Hogy telt a tegnap este? – kérdezte Peter, miután John belépett irodájának ajtaján.

– Szia. Semmi különös, csak a szokványos tunyulást gyakoroltam, nehogy elfelejtsem, miként kell. – mondta, miközben maga is tudta, hogy füllent. John egyáltalán nem volt az a hazudós típus, de most valami belső késztetést érzett rá, hogy ne számoljon be kollégájának a furcsa amnéziájáról, ami persze saját magát nagyon is aggasztotta.

– Akkor jó gyakorlást hozzá. Egyébként szóltak a teszt részlegről, úgy néz ki, hogy a várható egyhavi határidővel való csúszást sikerül kicsit lefaragni a controllerrel kapcsolatban. Már nagyon jó lenne, ha megkapnánk a végleges verziót, mert kezd elegendő lenni abból, hogy állandóan át kell írnom a kódokat a drivernél.

– Hát igen, én sem igazán értem, hogy mi abban a logika, hogy állandóan változtatják a kimeneti szekvenciákat. Jó lenne már véglegesíteni az interface-t, hogy végre ne ezzel menjen el az időnk. Már kezdem azt érezni, hogy direkt szórakoznak velünk.

– Szerintem pedig ne rágd magad miatta, hiszen a fizetésed így is, úgy is megkapod.

– Lehet, hogy igazad van. Csak tudod utálok feleslegesen dolgozni. Ráadásul délután találkozom azzal a pénzügyes fickóval, akivel konzultálni tudunk a banki modul leprogramozásával kapcsolatban.

Egyáltalán nem ért a számítógépekhez, de azt hiszi magáról, hogy ő a legokosabb. Baromira elő tudja adni magát, iszonyatosan ügyel a látszatra, de nekem ne játssza meg magát. Ráadásul jó pofát kell vágnom hozzá.

– Hát az nem árt. Nehogy úgy járj, mint a múltkori meetingen.

– Ne is mondd, csak kérdeztem valamit, aztán mégis mekkora fejmosást kaptam a főnöktől.

– Na igen. Kérdeztél. Azért abban a kérdésben volt egy kis gúny is.

– Na jó. Egy kicsi valóban volt. De akkora marhaságot mondott, hogy nem bírtam megállni szó nélkül.

– Pedig lehet, hogy jobban tetted volna. Mi úgyis tudjuk, a főnökök meg a lekötelezettjeik és a zsebükben vannak.

– Lehet, hogy neked van igazad. Csak amikor az emberi butaságot a saját bőrömmön érzem, akkor nehéz, nagyon nehéz.

– Tudom. Nehéz időszakon vagy túl, érthető ez ilyenkor.

– Kösz a vigasztalást. – Azzal John leült az íróasztalához, majd unottan beütötte jelszavát, amivel bejelentkezett a rendszerbe. Belépett postafiókjába, majd elkezdte ellenőrizni az e-mailjeit. A tegnap óta érkezett majd harminc levélből négy olyan volt, amit érdekesnek talált a megnyitásra.

A többi tárgy nélküli, szexuális szolgáltatást ajánló, „ön megnyerte a kétmillió dolláros fődíjunkt” típusú leveleket már olyan rutinnal dobta a kukába, mintha a nap 24 órájában csak ezt csinálná. Az éjjel kettőkor saját magától kapott üzleti ajánlaton kicsit elgondolkodott ugyan, de ismerve az ezzel foglalkozó spammerek módszereit, azt is villámgyorsan törölte.

A maradék négyből végül kettő maradt. Az egyik egy olyan rákos beteg kislány megmentéséhez kért pár dollár adományt, akiről pont a múlt hónapban olvasott egy cikket, miszerint a szülők felháborodva tiltakoztak azon, hogy visszaéltek a gyermekük fényképével és adataival, a gyerek szerencsére makkegészséges, az adománygyűjtő alapítványról pedig sosem hallottak.

A másik levélben arról tájékoztatták, hogy nagy szerencse érte, de csak akkor fog teljesülni, ha továbbküldi a levelet legalább húsz barátjának úgy, hogy a továbbküldés másolatát a feladó is megkapja. Mivel John nem akarta barátainak e-mail címeit ily módon kiadni vadidegeneknek, ez a levél is pillanatok alatt a kukában landolt.

Maradt tehát kettő, melyből egyben a délutáni találkozó helyét és időpontját erősítették meg részére, illetve egy másik, amely a grafikustól jött, csatolva a kért vázlatokat, elképzeléseket.

Bár a képek még csupán kezdeti elnagyolt vázlatok voltak, Johnnak nagyon tetszettek. A dinamikus színvilág, a futurisztikus vonalvezetés kellően kifejezte a készülő játékprogram által nyújtani kívánt életerzést.

Ettől a kedve is rögtön vidámabb lett, így aztán hatalmas lelkesedéssel vágott bele a mások számára száraznak tűnő programkódok írásába.

A pénzügyes szakemberrel délután két órára volt megbeszélve a találkozó a cég 13. emeleti tárgyalójába. John két perccel kettő előtt ért a tárgyalóba. Mindig pontos volt, utált késni, úgy szervezte dolgait, hogy inkább korábban érkezzon pár perccel, mint a megbeszélés időpont. Kihasználva a maradék időt elrendezgette a székeket, ásványvizet, üdítőt és poharakat tett az asztalra. John nem bízott semmit a véletlenre. A mappáját direkt úgy tette, hogy háttal ülhessen az ablaknak és a vendégének a napsütés miatt hunyorognia kelljen majd. Erre rásegítve a relaxát is kissé jobban megnyitotta. Nehéz volt kezelni a felállást, mivel a szakértőt elvégre a cég fizeti azért, hogy neki segítsen a program pénzügyi rendszerét minél inkább a valóságoshoz közelítvé tenni, viszont mindezt a főnökei utasítására teszi egy olyan ember, aki annál a banknál dolgozik, amely bank jó szándékára a cég a jelen gazdasági helyzetben igencsak rászorul. Két óra után pár perccel kopognak az ajtón, majd belép egy kb. 170 centiméter magas, sötét hajú, pajeszos férfi.

– Üdvözlöm. Jacob Kohn vagyok. De szerintem mi már ismerjük egymást. A múlt héten a vezetőség meghívott egy meetingre, s ha jól emlékszem, akkor azon láttam önt is.

– Jó napot. John Bremer. – üdvözölte John a fickót, miközben gondolatban abban bízott, hogy olyan

kristálytisztán talán mégsem emlékszik rá, majd folytatta – Én készítem a fejlesztésben többek közt azt a modult is, amely a program pénzügyi részét kezeli. Foglaljon helyet! – mutatott John az ablakkal szemben lévő székre.

Legnagyobb meglepetésére azonban a férfi nem a John által kiszemelt helyre ült le, hanem az asztal végére, majd szép komótosan elkezdte kipakolni az aktáit az asztalra a táskájából.

– Nos Bremer úr, azt hiszem az elkövetkező időben jó párszor fogunk még találkozni a munkánk miatt, így szólítson csak Jacobnak.

– Rendben Jacob. Ez viszont is fennáll. Valóban sok mindent egyeztetnünk kell, és ha jól tudom a tesztelésben és a teszteredmények kiértékelésében is részt fog venni.

– Valóban át kell majd nézmem a teszteredményeket, de a tesztelésben én nem veszek részt, elvégre ez csak egy játék, ez nem nekem való.

– Igen, egy játék, de pont az a cél, hogy minél valóságosabbnak tűnjön, ezért is szeretné a cégünk, hogy minden részletben, amennyire csak lehet, hasonlítson a valódi élethez. Ez a cég fő fejlesztése jelenleg. Már a tesztek is ötven szerverrel indítjuk, és az éles változatban naponta akár több szervert is rákapcsolhatunk a rendszerre, attól függően, hogy miként alakul a felhasználók száma.

– Ezek valóban impozáns adatok, megértem, hogy ügyelni akarnak minden részletre.

– Igen. Valahol egy kissé magaménak is érzem ezt az egészet, pedig én csak egy vagyok abból a több mint száz programozóból, akik ezen a projekten dolgoznak, és akkor még nem is beszéltem a hardveres fejlesztésekről, ami igazán úttörő jellegű.

– Valóban hallottam az interaktív sisakjukról, de a titoktartási szerződést nekem is alá kellett írnom, bár nem igazán tudtam értelmezni, hogy milyen információkat oszthatok meg a projektben dolgozó kollégákkal és melyek azok, amikről még egymást sem tájékoztathatjuk.

– Hát ez nekem is furcsa egy kicsit, de biztosan tudják odafenn, hogy mit akarnak, elvégre az ő pénzükről van szó.

– Én azonban bízom abban, hogy ön is profi a titoktartás terén, és ha véletlenül másfelé is elkalandoznánk a beszélgetéseink során, akkor az valóban kettőnk közt marad.

– Ezzel célozni akart valamire?

– Dehogyan is. Csak jeleztem, hogy bízni szeretnék a diszkréciójában.

– Természetesen számíthat rá, hiszen hozzá tartozik a munkámhoz. – mondta John kissé furcsállva az előző mondatot, mivel nem értette, hogy mire akart Jacob ezzel célozni.

– No mindegy, hagyjuk ezt, térjünk rá a mi feladatunkra. Ha jól tájékoztattak, a játékban lévő pénzrendszert is a való életéhez kívánják igazítani, tehát

lesznek bankok, különféle pénztípusok, valuták, befektetések, tőzsde, stb.

– Igen nagyjából erről van szó. Bár ezek nem mindegyikét vezetjük be rögtön a játék elején, úgyhogy jó párral majd csak később kell foglalkoznunk. Lényeg, hogy mindig legyen valami újdonság a játékosoknak, amivel visszacsalogathatjuk őket, ha már esetleg kezdenék megenni.

– De az alapokat most kell lerakni, és ha jól tudom, a bankrendszer funkcióinak nagy része már induláskor elérhetővé kell, hogy váljon.

– Igen, így van. A lényeg, hogy lesznek a játékban bankok, ahol a játékban intézik a játékosok a fizetőeszközökkel kapcsolatos ügyeiket, ahonnan hitelt vehetnek fel fejlesztéseikhez, illetve a kevésbé ambiciózus játékosok betehetik megtakarításaikat.

– Rendben. És honnan fog származni a pénz?

– A játékosok különféle tárgyakat tudnak előállítani, földet művelhetnek, dolgozhatnak másoknak stb., amiért pénzt kaphatnak.

– Ez oké, de honnan lesz a pénz eredetileg, amit majd kifizethet egyik játékos a másiknak a tárgyaiért, munkájáért, stb.?

– A pénzt kezdetben az államok adják, lényegében az államnak is lehet munkát végezni, lesznek adók, illetve minden játékos vehet valódi pénzen is játékpénzt, valamint terveztünk egy önszabályozó algoritmust, amivel az állam szabályozhatja a játékban lévő fizetőeszköz mennyiségét. Az előzetes szimulációs

tesztek egész jó eredményt hoztak, szépen ki is jött egy pár százalékos fejlődés egy játékvre vetítve. Ezt gondoltuk kiegészíteni, finomítani, s a későbbiekben a VIP jogot vásárló játékosok akár önálló államokat is alapíthatnak saját elgondolásaik alapján.

– Ez nem lesz így jó. Látszatra ideális, de nem elég dinamikus és nem juttatja kellő előnyhöz azokat a játékosokat, akik fizetnek érte az ingyenesen játszókkal szemben. Ráadásul gondoljon csak arra, hogy mi van akkor, ha valakinek van egy nagyon jó ötlete, de azért nem tudná megvalósítani, mert a játékban nincs elég pénz.

– Akkor valami olyasmi elgondolást kellene a játékba is belevinni, hogy mondjuk pályázhassanak állami pénzekre a játékosok. Vagy mint a valóságban, hogy ha kell, az államok nemzeti bankjai új pénzt állíthatnak elő szükség esetén. Elvégre a királyok is nyomathattak pénzt annak idején.

– Itt álljunk meg egy kicsit, mert rögtön tisztázni kell néhány félreértést. – Válaszolt mogorván Jacob, majd folytatta: – John, maga tényleg azt hiszi, hogy a valóságban a pénzt az államok állítják elő és a bankrendszer csak az újraelosztásban segítkezik? Nem a középkorban élünk, és ha jól tudom ez a játék, amit fejlesztenek sem a középkorban játszódik.

– Miért? Nem így van? Én, ha jól tudom minden államnak van nemzeti bankja, ami szabályozza a pénzkibocsátást, a bankok pedig a betétek és hitelek kamatainak különbségéből élnek. Ezt próbáltuk eddig a

játékban is leszimulálni, és a teszteredmények szerint ez egy nem nagy, de egyenletes és fenntartható fejlődést eredményezett.

– John, szálljon már le a földre. Gondolja, ha ez így lenne, akkor itt tartana ma a gazdaság? Ön programozó. Elvileg ért a matematikához. De nem kell, hogy értsen hozzá, csak logikusan gondoljon végig néhány dolgot. Mennyi a föld országainak államadósága? Adja össze őket. Az összes cég, az építkezéseinek, a fejlesztésinek nagy részét hitelből finanszírozza. A magánemberek a lakásvásárlásaikhoz hitelt vesznek fel. Adja ezeket is hozzá. Ön szerint van ennyi bankbetétje az embereknek, ami ezt fedezi? Egy frászt. Több nagyságrend a különbség a kettő közt. Amit ön mond, az egy rózsaszínű ideál, ami ugyan lehet, hogy fenntartható, de nem elég dinamikus. Az önök játékába ugyanúgy nem erre van szükség, mint ahogy a valóságban sem. Meg kell csinálni a játékban is egy független bankrendszert, ami az államok felett áll, ami azoknak a játékosoknak kedvez, akik több valódi pénzt ölnek a játékba.

– Mégis hogyan gondolja mindezt?

– Először is a játékosoknak azt kell hinniük, hogy valóban a játékosok kontrollálják a pénzügyi rendszert. Ez nem lesz gond, hiszen a programkódba ők nem látnak bele. Aztán csinálunk szépen egy halom bankot, amik látszatra egymás konkurenciái. Ha a játékos belép a bankba, kaphat hitelt. Amennyit csak akar.

– De nem lesz gond, hogy ezzel nem lesz a játék pénzügyi egyenlege nulla, és kvázi több pénz kerül a játékba?

– Nem, mert egyúttal létrehozunk a hitelszámlát is, amin viszont negatív pénz van. A kettő összege nulla lesz. Tehát fogtuk a semmit, csináltunk belőle egy pozitív valamit, meg egy negatív valamit. Mindegy minek nevezzük, hívhatjuk hitelnek, adósságnak, bárminek, a lényeg, hogy a semmiből csinált pénzre kamatot tudunk felszámolni. Mindenki jól jár, mert a játékba annyi pénz kerül, amennyire csak szükség van, a bank pedig kamatot kap a semmiből csinált pénzére. A plusz pénz pedig nem gond, hiszen a játékban majd érdekeltté tesszük a játékosokat a készpénzforgalom mellőzésére, az átutalásokkal meg csak ezt a nem is létező számlapénzt mozgatjuk egyik zsebünkben a másikba, miközben a játékosal elhitetjük azt, hogy valódi pénze van.

– Ördögien jó a terv, illik a játék nevéhez. Most már megértem, hogy miért alkalmazta önt a vezetőség. Van még pár ilyen trükkje?

– Bőven. De azokkal majd ráérünk később foglalkozni, nagy részük ugyanis későbbi fejlesztésnek lett betervezve. Egyébként pedig ez sem trükk, hanem bevett gyakorlat.

– Rendben. Akkor gondoljuk ezt a részét tovább, hiszen mindezt nekem le is kell majd programoznom. Viszont van vele egy kis aggályom. Ha jól veszem ki a szavaiból, akkor elvileg a bankrendszerből hitelként

jóval több pénzt juttathatunk a játékosoknak, mint amennyit a többi játékos betétként betesz. Nem lesz ebből probléma?

– Ez nem gond. Bevezetünk egy minimális mértékű tartalékrátát, amit a betétek bőven fedeznek. A pénz nagy része meg úgyis számlapénz, nem kell, hogy létezzon. Nyugodjon meg, nullán fog maradni az egyenleg.

– Jól van, de ha így van, akkor szerintem nem kellene egyáltalán kamatot szednünk a játékosoktól a hitelekért, vagyis ha szednénk is, akkor is csak a betéti kamatok töredékét?

– Maga megőrült? Még jó hogy nem kínálja a kódot is fel tálcán a játékosainak. Szedjünk csak magasabb kamatot a hitelekért, mint amennyit a betétekért adunk, hadd higgyék a játékosok azt, hogy csak ez a bank haszna. Nem kell mindent az orrukra kötni. Most bankrendszert akar a játékba, vagy takarékszövetkezeti rendszert?

– Rendben. Maga a szakember.

– Viszont akkor, ha jól értelmezem minden hitelből finanszírozott fejlesztésből a kamatok miatt a bankrendszerbe csoportosíthatunk 10-20 százalékot.

– Nem egészen. Ennél jóval többet, hiszen ez az éves kamat, nem pedig a teljes, összesen fizetett. De nyugodjon meg, a haszon nagy része visszacsurog a bankrendszerbe, a játékosoknak pedig biztosítani tudjuk a fejlesztések háttérét, legyen az bármilyen volumenű.

– Na de mégiscsak kilóg nekem itt a lóláb. Ha ezt így csináljuk, akkor ezt a lehetőséget miért nem csak az államoknak, vagy azok nemzeti bankjainak adjuk meg, miért kell tőlük ezt a jogot elvenni és egy külön bankrendszerben realizálni a hasznot? Ha ez az államoknál vagy azok Nemzeti bankjainál keletkezne, akkor nem kellene adó, nem lenne államadósság, stb. Nem gondolja, hogy inkább így kellene megírni a programot. Nekem is egyszerűbb lenne a dolgom, bár én azt csinálom, amit a főnökeim mondanak.

– Nézze, erre vonatkozóan nem kaptam a főnökeitől utasítást. Vannak ötleteim, de ezt szerintem már ne itt beszéljük meg. Találkozzunk mondjuk holnap este nyolckor a Dark Side bárban. Tudja hol van?

– Azt hiszem tudom, bár még sosem jártam ott. De nem tetszik nekem ez a dolog, nem tudom mire akar kilyukadni.

– Nézze, jöjjön el, ha ráér, persze szigorúan magánemberként. Ha gondolja a saját hitelére is lehet, hogy tudok valami megoldást. Ha nem jön, semmi gond. Elvégre maga a programozó, úgy készíti el a kódot, ahogyan jónak látja.

– Rendben. Gondolkozom rajta. Ha nem, akkor a viszont látásra a jövő héten ugyanitt, ugyanekkor.

– A viszont látásra. – Ezzel Jacob kiment a helyiségből, miközben szakálla alatt furcsa mosoly ült ki az arcára, amit nem lehetett nem észrevenni.

John elgondolkodott. Amiket hallott, az szinte sokkolta. Maga sem tudta, hogy miről is szólt valójában

a beszélgetés. Hivatalosan a játékról konzultáltak, az abban lévő lehetőségekről, a játékdinamika növelési lehetőségeiről cseréltek eszmét, de John nem volt biztos abban, hogy ez a beszélgetés valóban csak a játékról szólt. A vezetőségnek érdeke, hogy a játék dinamikusabb legyen, gazdasága minél jobban pörögjön. Elvégre az elsődleges cél az, hogy a játékosok a gondolataikkal minél több új dolgot alkossanak. Ha Jacob ötlete szerint valósulna meg a játék bankrendszere, azzal kevesebb bevétel lenne a játékból? Nem valószínű, hiszen ez csak a játékban lévő pénz, a játékosok valódi pénzért vett egyéb szolgáltatásait, képességeit nem érinti, a játékpénzek vásárlására pedig a korábbi fejlesztések tapasztalatait alapul véve alig költöttek a felhasználók.

John egyre inkább kezdte úgy gondolni, hogy Jakob ötlete egyáltalán nem is rossz. Legfeljebb egy kicsit magasabb adószinteket állít be a játékba. Végül is többet nyer azon, hogy több fejlesztésnek enged teret, és a pénzt úgysem azok a játékosok hozzák, akik csak az ingyenes funkciókat használják.

De mit is akarhat valójában tőle Jacob magánemberként? És honnan tud a hiteléről? Rendben van, hogy a bankban dolgozik, de ő csak egy ügyfél a több millió közül. Segíteni akar, vagy ő is csak meg akarja zsarolni, mint múltkor, a volt felesége által küldött ügyvéd?

John nehezen kergette el a gondolatokat a fejéből, és a munka is csak nyögvenyelősen akart folytatódni,

pedig délelőtt a grafikus által átküldött tervek után még szinte szárnyalt. Még a hazafelé vezető úton is csak azon járt az esze, hogy mi az, amit nem akart elmondani neki Jacob délután, és hogy elmenjen-e egyáltalán másnap este a bárba. Dolga nem sok lenne, legfeljebb a szokásos rögbi meccsről marad le. Az előző szezon siralmas szereplése után már nem sok bizodalma volt kedvenc csapatában, és a mostani ellenfelet ismerve, csak egy újabb kudarc végigizgulását kellene valószínűleg beáldoznia. A bárban viszont mégiscsak csinos lányok vannak, s bár sosem volt híve a futó kalandoknak, attól még legeltetheti rajtuk a szemét. Alkoholt valószínűleg úgyse iszik majd, hiszen autóval megy, az a pár üdítő pedig nem fogja anyagilag megrengetni.

De az egész dolog valahol mégiscsak búzlött. John világ életében becsületes ember volt, sosem ment bele semmiféle kétes ügybe. Egyszer talált egy útlevelet az utcán, s bár a szomszéd srác ajánlott neki ötszáz dollárt érte, ő tudta, hogy valami disznóság van a dologban és inkább leadta a követségen. Rengeteg pénzt kereshetett volna akkor is, amikor csődbe ment az egyik vállalkozása. Ekkor egy volt kollégája elmondta neki, miként tudná kijátszani a hatóságokat, és úgy vegyen fel rá hitelt, hogy azt sosem tudják majd behajtani rajta. Egy lakást vehetett volna azon a pénzen, ha végigviszi a barátja tervét, és valóban senki sem tudott volna belekötni. De ő inkább hagyta a simliket, mert úgy gondolta, öregkorára is szeretne úgy tükörbe nézni,

hogy ne kelljen szembeköpnie magát. Ennek persze nagy ára volt abban az időben, mert az akkori felesége minden életteretlen majomnak elhordta. Szerencsére később jobbra fordult a sorsa, így aztán az anyagiak gyarapodásával a felesége haragja is enyhült, s ismét helyre állt a családi béke.

Most azonban más helyzet van. A feleség már a múlté, a gyerekek az anyjuknál maradtak, a váláskor pedig komoly hitelt kellett felvennie ahhoz, hogy egyáltalán megmaradhasson a háza. Egyedül él, a neki kicsit is szimpatikus csinosabb nők rögtön odábbállnak, amint meglátják az autóját, hiába is vigyáz rá, takarítja, egy új Porsche még akkor is jobban bejön a nőknek, ha az tele van szeméttel. Aki meg ez után mégis megmaradt, az a pocakjára tesz kellemetlen megjegyzéseket. John tudja, hogy legalább húsz kilót le kellene fogynia, de valahogy naivul bízik abban, majdcsak lesz egy nő, akinek kifejezetten az ő alkata lesz az ideális.

Ő azonban sosem volt az a feladós fajta, sok nehézségen ment már túl az életben, és mindig talpra tudott állni. Nem volt sosem beteges, és ha kellett, kitaróan ragaszkodott az igazához. Bár a válás nagyon megviselte, különösen a felesége által kitalált hazugságok miatt, miszerint megverte őt a válásuk előtt. A titokban készített hangfelvétel, – amelyben felesége beismerte, hogy nem tett ilyet, – a hatóságok előtt megtette a hatását. Aztán persze utólag az is kiderült, hogy az ominózus napot a kedves az újonnan

begyűjtött kamionos barátjával töltötte, de ez csak egy volt a sok közül, az élet John-t sok mással is megedzette.

Most azonban ismét valami olyannal kellett szembenéznie, aminek nem tudhatta a kimenetelét. Lehetőség, vagy egy újabb problémaforrás? Sokat morfondírozott, mire végül rászánta magát. Attól, hogy elmegy, még nem kell semmire sem válaszolnia, meghallgatja mit mond Jacob, aztán kér egy kis gondolkodási időt.

John fejébe annyira befészkelte magát Jacob meghívása, hogy még a szokásos meditációs gyakorlatait is elhanyagolta, a máskor napi rutinként többször is végzett valóságtesztekről pedig teljesen megfeledkezett. Ezek a valóságtesztek nem valami ördögi hókuszpókuszok voltak, egyszerűen csak arról volt szó, hogy időközönként a gondolataiban végig kellett csinálni egy feladatsort, amit csak akkor tud megtenni, ha ébren van. Ennek John nagy szerepet tulajdonított, mivel ha kellő gyakorisággal csinálta, akkor álmában is eszébe jutott, és így elő tudta idézni a tudatos álmodást. Mára már eljutott arra a szintre, hogy heti két-három alkalommal is tudott tudatosan álmodni. Eleinte még rögtön felébredt, mikor rájött, hogy álmodik, de mára már szinte egy olyan állapotot tud vele elérni, mintha nem is ezen a bolygón élne, és csak nappalra jönne ide látogatóba.

A valóságtesztek nem voltak bonyolult feladatok. Például el kellett olvasnia egy szöveget, és ha másodszor is ugyanazt olvasta, akkor tudta, hogy ez a

valóság, ha pedig eltért, akkor feltételezhette, hogy álmodik. A biztonság kedvéért John ilyenkor még egy másik tesztet is bevetett, visszaemlékezett arra, hogy mit csinált reggel, amikor felkelt, megpróbált víz alatt levegőt venni, vagy egyszerűen csak kielemezte a környezetet. Ezt persze senki sem látta rajta kívül-állóként, így bármikor meg tudta csinálni napközben is.

Ha pedig éjjel eljutott a tudatos álmodásig, az maga volt a paradicsom. Ekkor ugyanis szabadon azt tehetett, azt evett, ivott, amit csak akart, ott lehetett, ami a legszebb hely volt a lelkének. Legjobban persze a repülést élvezte, no meg a fiatal csinos lányokkal való hancúrozást. Ezek az álmok azonban csupán John figyelmének elterelésére voltak jók a komolyabb problémákról.

Végre eljött a találkozó ideje. John már egyáltalán nem is volt izgatott. Teljesen nyugodtan sétált be a bárba, majd körülnézett. Egy pincér lépett oda hozzá.

– Segíthetek valamiben, uram?

– Nem! Köszönöm! Csak egy ismerősömmel beszéltem meg itt egy találkozót nyolc órára, Jacob Kohnnak hívják.

– Ó igen, Ezek szerint akkor ön Mr. Bremer. Kohn úr már várja önt. Kérem, fáradjon utánam. – Ekkor a pincér megfordult és határozott léptekkel a bár hátsó sarka felé vette az irányt.

– Parancsoljon uram! – mutatott egy boksza a bár egy csendesebb zugában, ahol már ott ült Jacob egy

húsz év körüli, hosszú fekete hajú bombázó társaságában. Mikor Jacob meglátta Johnt, rideg hangon odaszólt a lánynak:

– Most menj és igyál valamit. De vigyázz, a fél szemem rajtad tartom, nehogy kikezdj nekem itt valakivel. Nekem most dolgom van. – mondta, s ezzel a hölgy felállt, Jacob pedig egy embereset csapott a lány fenekére. Az csak visszaneézett, és huncutul mosolygott egyet.

– Látja ez a baj az ilyen nőkkel. Csinosak, mindent megtesznek, amit kérek tőlük, de egy percre sem lehet levenni róluk az embernek a szemét, mert rögtön egy másik férfi ágyában kötnek ki.

John elég kellemetlennek érezte a helyzetet, ezért megpróbált hivatalosnak tűnni:

– Már régóta vár rám? – kérdezte.

– Nem, amúgy is gyakran pihenem ki a munka fáradalmait itt ezidőtájt. Munka után eltöltök pár órácskát kedvenc barátnőm társaságában, aztán este hazamegyek a családhoz. A feleségem hozzászokott, hogy gyakran kell tárgyalnom ügyfelekkel, így későn érek haza. Meg ugye ha éppen ő is ügyel, akkor minek lógassam otthon egyedül a lábam. Vagy nem így gondolja?

– Nem tudom, én inkább otthon szoktam tölteni az estéket, esetleg a barátainkhoz megyünk, vagy ők jönnek hozzánk.

– Nem tudja miből maradt ki. Na de ön tudja.

– Lehet, de még nem tudhatom, mit hoz a jövő, elvégre ismét szabad ember vagyok.

– Az hasznos. De nem azon múlik. – mondta nevetve – Iszik valamit? Nagyon jó Whiskyjük van, de ha a sört jobban szereti, kérhetünk azt is.

– Nem! Köszönöm. Kocsival jöttem. Inkább maradok valami alkoholmentes variációnál.

– Egy kávé, vagy üdítő esetleg?

– Rendben, egy Coca Colát kérek.

– Pincér! Egy Coca Colát a barátomnak, nekem pedig hozzon ebből a jó kis Whiskyből még egyet. – Szólt Jacob félvállról a pincérnek, majd visszafordult Johnhoz.

– És magának nincs barátnője? Mintha azt mondta volna az előbb, hogy szabad ember.

– Köszönöm a kérdést, nemrég váltam el, úgyhogy most ismét a szingli életmód előnyeit élvezem. Egyelőre. Viszont mintha azt mondta volna, hogy a szimulációs programmal kapcsolatban szeretne velem valamit még ma este megbeszélni.

– Ne foglalkozzunk rögtön a munkával, lejárt a munkaidő, nem? Inkább nézze meg, milyen jó feneke van annak a kis ribancnak ott a bárpultnál.

– Valóban csinos a kicsike.

– Csak ennyi? Álljon már egy kicsit lazábban az élethez. Olyan mintha karót nyelt volna. Itt tucátjával vannak olyan lányok, akik csak arra várnak, hogy valaki hazavigye őket estére. Maga meg csak annyit mond, hogy valóban csinos?

– Lehet, ha csak ennyi lenne, valóban szívesen elvinném egy körre, de én inkább a tartós kapcsolatokban hiszek.

– Az csak kamu. Higgye el, minden nő egyforma. Csak a pénztárcánk vastagsága számít nekik.

Közben Jacob intett a szomszéd asztalnál serénykedő pincérnőnek, mintha rendelni szeretne.

– Parancsoljon uram, kíván valamit?

– Nos szeretnék rendelni még vacsorát is, de előtte valami más érdekelne. Hajoljon közelebb kérem!

– Igen uram.

– Szóval szeretném megkérdezni öntől, hogy hajlandó lenne-e lefeküdni velem egymillió dollárért? – súgta oda Jacob olyan közönnyel, mintha csak az aktuális ingatlanárakat beszélték volna meg.

– Egymillió dollárért? Biztosan csak viccel uram. De egymillió dollárért igen, ez iszonyatosan sok pénz.

– Rendben. És húsz dollárért?

– Na de uram, mit képzelsz? Minek néz maga engem?

– kérte ki magának a pincérlány és úgy viharzott el az asztaltól, hogy még a rendelésről is elfeledkezett.

– Hogy minek nézem, azt már tisztáztuk. Most már csupán az árfolyamon alkudoztam. – válaszolta Jacob kaján mosollyal az arcán, de ezt már csak Johnnak tudta mondani, bár valójában ő maga sem tudta, hogy kinek szánta.

– Magának aztán van bőr a képén. És ezek után még visszajön ide? – kérdezte John.

– Persze. Ismernek. A törzsvendég az törzsvendég, a nő meg nő. Aki meg kivétel az előző alól, az már vagy rég házasságban él, vagy nekünk nem felel meg, vagy pedig olyan emancipált, hogy menekülnek tőle a férfiak. – Mondta Jacob nevetve, de hangjából már kiértődött a két pohár Whisky is.

– Hát valóban, mostanára igencsak átestünk a ló túlsó oldalára. Olyan szintre hágott a feminizmus, hogy már akár azért is megbüntethetnek, ha udvariasan magam elé engedek egy nőt a bejáratnál.

– Hát ez az. És tudja ki találta ki ezt az egész feminista marhaságot?

– Gondolom a nők maguk. Elvégre még szavazati joguk sem volt annak idején.

– Egy fenét. Rockefeller.

– Ezt nem értem, mi köze lenne neki a feminista mozgalmakhoz?

– A média nagy része az övék, az megy a tévében amit ők akarnak, azt írja le az újság, ami nekik tetszik. Gondolja, hogy foglalkozna vele a sajtó, ha nem akarnák?

– De mi érdekük fűződne hozzá? Rockefellerék nem arról voltak híresek, hogy bármit is csináltak volna úgy, hogy ne állna az érdekükben.

– Először is a mozgalom előtt nem tudták megadóztatni a társadalom felét. Most hogy kiharcolták, hogy a nők is dolgozhassanak, fizetik ők is az adót. De a lényeg nem ez. Ha a nők dolgoznak, a gyerekeket tenni kell valahová. Így aztán a gyerekeket már

kiskorukban óvodába, iskolába küldik. Így azt nevelhetnek bele a gyerekekbe, amit csak akarnak. Belenevelik a kölykökbe, hogy hogyan gondolkodjanak, és szépen szétszakítják a családot. A gyerekek már az államot, az iskolát, a tanáraikat is családjuknak tekintik, a szülők pedig szép lassan másodrendűvé válnak. Valami Aaron Russo beszélt annak idején erről a témáról Rockefellerrel, majd készült egy riport, de nem sokkal az interjút követően egész véletlenül meghalt.

– Na szép, mondhatom. Magától mindig tanul valami újat az ember. Még a végén hinni fogok az összeesküvés elméletekben is.

– Hm. – mormogott egyet Jacob a szakála alatt és tudta, hogy most kell abbahagynia, még mielőtt túl sok mindent árulna el Johnnak.

– Ez meg mit jelentett? – kérdezte meglepődve John.

– Semmit. De attól tartok, hogy a munkája folytán amúgy is közel került a tűzhöz, úgyhogy fogják még meglepetések érni, ha tényleg azt akarják a főnökei kihozni a játékból, amit nekem mondtak.

– Nem tudom mit mondtak magának, de mivel mindkettőnköt köt a titoktartási szerződés, vegyük úgy, hogy mi nem mondtuk egymásnak semmit.

– Rendben. Különben is csak a nőkről beszélgettünk.

– Na de tényleg, mit szeretett volna megbeszélni velem, amit nem lehetett odabent?

– Nem érdekes annyira. Nincs köze a munkához.

– Ne mondja már. Azt sem tudtam, hogy ki maga, mielőtt a projekt összehozott. Biztos van valami köze a fejlesztéshez.

– Jó. Lehet köze hozzá, de vegye úgy, hogy most barátként adok tanácsot, személyes problémák megoldásában.

– Most már tényleg kíváncsivá tett.

– Ha jól tudom magának több mint százezer dollár hitele van a házon, aminek havi ezeröttszáz dollár a törlesztő részlete. Ezen felül, elég tetemes összeget fizet tartásdíjra is. Nem sok pénze marad megélhetésre.

– No álljon meg a menet! Honnan tud maga minderről?

– Bankban dolgozom. Vagy nem? De nyugi, ne kapja fel a vizet rögtön. Segíteni akarok. Vannak ötleteim, amivel mindketten jól járhatnánk.

– Én nem megyek bele semmiféle kétes üzletbe, inkább marad annyi, ami van. Megélek belőle becsülettel.

– Várjon már egy kicsit! Semmi olyat nem kell csinálnia, ami törvénytelen.

– Akkor meg mire gondolt?

– Maga csak szépen programozza le a kódot, úgy ahogy megbeszéltük tegnapelőtt.

– És abba magának mi az üzlet?

– Nyugi. Nem kell rögtön ajtóstól rontani a házba. Ha jól tudom, akkor magának, mint fejlesztőnek, admin joga lesz a rendszerben?

– Nem egészen, de elég magas jogosultságaim lesznek. De ha jól tudom magának is.

– Pontosan. Namármost, először is megcsináljuk szépen a játékban a bankrendszert úgy, ahogy mondtam. Ebben semmi törvénytelen sincs, még a főnökei is örülni fognak. A lényeg az, hogy a játékosok által termelt haszon nagy része ne a játék állami rendszerében, hanem a bankrendszerben kössön ki. Viszont a bankrendszer mutatóit, a kamatokat mindkettőnknek jogában áll tetszés szerint korrigálni a kész programban is. A lényeg végül az, hogy a saját avatarjával minél hamarabb hozzon létre egy céget, és ez a cég áttételesen legyen tulajdonos abban a bankban, amelyiket majd később megmondok. A többit már a fantáziájára bízom.

– Ez eddig teljesen rendben van. De még mindig nem látom, miként lesz ezzel nekem megoldva a valós anyagi helyzetem.

– Ez már az én dolgom lesz. Maga csak csináljon mindent úgy, ahogy mondom. A szükséges feladatokra megvannak a strómanjaim. Ha pedig hosszú távon is együtt tudunk működni, úgy megígérhetem, hogy nem lesznek anyagi gondjai.

– Rendben. Hogy maga mit csinál, az a maga dolga, nem akarok tudni róla. De előre szólok, hogy csak addig vagyok benne partner, amíg semmi stikli sincs a dologban részemről.

– Eddig volt benne valami? Nem. Akkor meg miért aggódik? Én sem akarok kockáztatni, nyugodjon meg.

De a lehetőségeket kár lenne kihasználatlanul hagyni. Az emberek birkák, és a játékban sincs ez másként. Nem kell hozzá nagy pszichológia. Ha azt hiszik, hogy ők alakítják a szabályokat, elsiklanak a lényeg felett. Mi csak kialakítjuk a kereteket, megadjuk a lehetőségeket, ők meg csinálhatnak akármilyen szabályt, a végén akkor is mi járunk jól.

– Hát legyen.

– Ez a beszéd. Higgye el, nem fogja megbánni.

– Úgy legyen. Akkor jövő héten találkozunk a cégnél, a megbeszélte időben. Viszlát. – Azzal John felállt, és magabiztos léptekkel elindult a kijárat felé. Úgy érezte magát, mint Néró, aki éppen most hódította meg a fél világot. Kifele menet még a bárpultnál ücsörgő szökere is rákacsintott, pedig régen sose tett ilyet, hiszen tudta, hogy ezek a lányok nem a hűségükről híresek.

Az utcán szapora léptekkel haladt az autója felé. Észre sem vette, hogy elkezdett szemerkélni az eső és a lassan bíborvörösbe forduló naplementét elúzta az éj fekete sötétje.

A járdán előtte egy látszatra nyolcvanas éveiben járó, ám öltözködésében fiatalos hölgy sétáltatta csivaváját. A kutya szinte húzta a gazdáját a hosszú pórázon, miközben intenzíven szaglászott. Úgy tűnt, hogy John lábánál is szagot foghatott az eb, mert jobban érdekelte, mint az étteremből kiszivárgó sülték ínycsiklandó illata.

– Sicc! – Vetette oda félvállról John, miközben jót nevetett magában.

– Na de fiatalember! Ez egy kutya!

– Jaj bocsánat, nem annak tűnt a méretéből. De miért húz zoknit a hasára?

– Kikérem magamnak! Mit képzelsz maga? Ez mégiscsak hallatlan.

– A kutyája akart ismerkedni, nem én. – Mondta John jókedvűen, de közben már szaporábbra is vette lépteit, mert semmi kedve nem volt hallgatni az egyre erősödő esőben az öreglány sértődött reklamálását. Most nem annak volt itt az ideje, hogy a jókedvét bárki is elrontsa. Viccelni meg néha különben is szükséges, nélküle olyan unalmas lenne az élet. Sosem értette, minek kell egy állatra ruhát adni, elvégre azért szőrösök. Persze megmagyarázták már neki, miszerint megfázhatnak nélküle, de erre egyértelmű és rendíthetetlen véleménye az volt, hogy nem kellene önös emberi érdekből olyan genetikailag elkorcsosult fajtákat kitenyészteni, ami csak az emberre van utalva és a természetben nem lenne képes létezni. John ezt egész egyszerűen állatkínzásnak tartotta.

Bár Johnnak jelenleg is volt egy vizslája, az állatot a kert egy elkülönített részében tartotta, nagy kifutót hagyva a kutyának. Korábban a volt feleségének a macskáját is elviselte, pedig sok nézeteltérésnek volt a forrása a lakásban elhullajtott macskaszőr. John sosem engedte, hogy az állat bejöjjön a házba, ellentétben volt feleségével, aki még a hálószobában is azt simogatta.

Hiába, talán macskának kellett volna születnie, akkor biztosan több szeretetet kapott volna az asszonytól.

2.

John másnap önfeledten temetkezett munkájába, ami elvonta figyelmét az élet nagy kérdéseiről. A napok úgy repültek, mintha űrhajóval siklottak volna.

A munkából csak egyetlen dolog tudta kizökkenteni, az pedig a VRH prototípusának tesztelése. Ez volt a nagy áttörés. A cég ettől remélte az igazi fellendülést. Az új Virtual Reality Helmet, azaz virtuális valóság sisak maga volt a csoda. Egyedülálló és zseniális a maga nemében. Végre elfelejthették a játékosok a monitort, az egeret, a billentyűzetet és más hasonló szerkentyűket, az eszköz ugyanis közvetlenül az agy hullámaival kommunikált. A végleges példány tesztelési lehetőségét már minden kolléga úgy várta, mint a messiást. Johnnak kedd délelőtt nyílt erre alkalma. Először csak forgatta, nézegette a furcsa szerkezetet. A prototípus mivolta keményen látszódott. A kiálló vezetékek, a kidolgozatlan és hiányos burkolat elárulta, hogy ez bizony még nem a végleges darab, bár teljesen más volt, mint a múlt héten tesztelt adatbeviteli modul. John tudta, hogy még nem tökéletes, rengeteg finomítás vár a vezérlőprogramjára is, és eléggé aggasztotta az elmúlt heti gyanús amnéziája is.

Nyugtalanította, hogy még mindig nem képes visszaemlékezni a tesztelés utáni estére, de főként azt nem értette, hogy miért érzi úgy, hogy nem szabad szólni róla senkinek.

Ennek ellenére nem várt sokáig. Beállította az időzítőt a sisakon két órára, kényelmesen elhelyezkedett a foteljában, majd izgatottan fejére húzta az eszközt. Becsukta szemét, hatalmas levegőt vett és megnyomta a piros gombot.

John először szédülni kezdett, majd elsötétült előtte a világ. Nem tudta hol van, nem tudta, hogy mi történik körülötte. Olyan érzés kerítette hatalmába, mintha súlytalanul zuhanna egy végtelen mély szakadékba, aminek nem tudni hol van az alja. Talán tíz-tizenöt másodperc telhetett így el, majd földet ért.

Mintha egy másik világba csöppent volna. Kinyitotta a szemét, de valójában ezt nem érzékelte. Mint amikor álmodik az ember, és nem tudja, hogy amit tesz, azt a valóságban vagy álmában teszi. Tudata mélyén tisztában volt vele, hogy az irodájában ül a foteljében, de most valahogy mégsem akarta ezt elhinni. Nehéz is lett volna, hiszen sosem élt még át hasonló érzést.

Gondolataiban egy virágos rét jelent meg tele szebbnél szebb, a szivárvány minden színében pompázó virággal. A háttérben hallotta a fák halk susogását, orrában érezte az erdő finom illatát, bőrén a lágy szellő simogatását. Egyszerűen nem hitte el, hogy

ez nem a valóság. Mintha mindig is itt élt volna, és ez lenne az otthona. Soha nem látta a tájat, de valahogy mégis tudta, hogy mi merre van, merre kell elindulnia.

– Akkor hát elsőként menjünk haza. – gondolta, majd elindult az ösvényen a távolban látszó házikó irányába. Félve nyomta le a kilincset, majd óvatosan benyitott az ajtón. Bent ismerős látvány fogadta. A saját otthona volt, annyi különbséggel, hogy mindenütt rend és tisztaság tárult a szeme elé. A nappaliból eltűntek a szétdobált sörös dobozok, a konyhából a mosatlan edények helyét csillogó munkapult vette át, a hálóban az ágy bevetve, ruhái pedig tisztán, vasaltan és illatosan sorakoztak a szekrényben. Úgy érezte magát, mint a mesében, amikor a törpék hazatérnek és megpillantják a Hófehérke által rendbe rakott házikót.

Az ismerős környezet megnyugtatta. Biztonságban érezte magát. Kiment a konyhába, töltött magának egy pohár hűvös baracklét, majd leült a karosszékébe. Az ital pont annyival volt édesebb, mint amennyire azt mindig is hiányolta.

– Ez tökéletes. – gondolta, majd komótosan elkezdte kortyolgatni.

– Ideje tovább menni, mert csak két órára van. – mondta magában, miután kiürült a pohár. Az előszobába lépve konstataálta az első furcsaságot, a két bejárati ajtót. Tudta, hogy így lesz, ezért nem volt meglepve. Kinyitotta az egyiket, és kinézett. A szokásos utcakép, a házak előtt parkoló autók telesen megszókkott, ismerős látványa fogadta. Egy dolog

azonban nagyon furcsa volt. Mintha kihalt volna a város. Sehol egy lélek, sehol egy ember. Csak csend. Síri, halotti csend. Kisétált hát az utcára, majd tovább a sarki szupermarketig. A kirakatban elnézegette az árcédulákat. Minden tizedébe, huszadába került. Megpróbált benyitni, de az ajtó nem nyílt, pedig a bolt napközben mindig nyitva van. Ekkor megpillantotta a táblát az ajtón: „Under construction”.

– Fejlesztés alatt? – csóválta a fejét, majd pár pillanat múlva rögtön belé is hasított a gondolat, hogy ez nem a valóság, és a program kereskedelmi modulján még dolgoznak a kollégák. Annyira valósnak, annyira életszerűnek tűnt minden, hogy John ez alatt a pár pillanat alatt szinte el is felejtette, hogy csak egy virtuális világban van.

Tovább sétált hát kedvenc étterméig, de az is zárva volt. Az étlapon lévő árak itt is töredékét mutatták, mint amit a valóságban megszokott, de hiába, mert az „Under construction” tábla itt is az útját állta. Körbenézett és látta, hogy szinte minden üzleten, éttermen, cukrászdán, kereskedelmi egységen ott lóg a tábla. De nem ez volt a legfurább az egészben, hanem az, hogy a szinte állandóan nyüzsgő városrész most teljesen néptelen volt. A furcsa séta után hazatérve John most az előszoba másik ajtaján ment ki, amelyen keresztül az előbbi rétre érkezett vissza. Ismét körbenézett, majd a tengerpart felé vette az irányt. Pár lépés után azonban mintha egy láthatatlan falnak

ütközött volna, miközben feje felett megszólalt egy égi hang:

– Ez a funkció jelenleg még nem elérhető. Ha szeretné használni, úgy csak a kereskedelmi központban tudja aktiválni 95 dollárért. –

John nagyot sóhajtott majd körbenézett. Bal oldalt három gyönyörű lány integetett felé. A szőke különösen tetszett Johnnak. Hosszú haját borzolta a szellő, tekintete pedig olyannyira hívogató volt, hogy annak szinte még a leghúségesebb férfi sem tudott volna ellenállni. John rögtön feléjük is vette az irányt, ám pár lépés után itt is nekiütközött a láthatatlan falnak, és ismét megszólalt az előbbi furcsa hang:

– Ez a funkció jelenleg még nem elérhető. Ha szeretné használni, úgy a kereskedelmi központban tudja aktiválni 290 dollárért. –

– Na jó, akkor ezeket majd később aktiváljuk. Ezt nem szabad kihagyni. Úgyis lassan vége a mai tesztelésnek. – mondta magában, majd nagy levegőt vett, és kimondta a kilépés szót.

John előtt lassan elsötétült a világ. Érezte, ahogy elhagyja ereje és rongybabaként összerogy a földön, majd átlép a súlytalanság állapotába. Pár másodperc elteltével ismét érezte testét, és először ujjait, majd karját, lábát mozgatva megint megtapasztalta a valóságot.

– Na milyen volt? – Kérdezte tőle Peter.

– Fantasztikus! Nem lehet szavakkal elmondani. De hát ezt te is tudod.

– Igen. Valami hasonló volt nekem is az első tapasztalatom.

– Ez iszonyatos üzlet lesz. Mindenki ilyet akar majd venni. Szinte sajnálom, hogy a korábbi tesztelésekben nem vehettünk részt.

– Azért annyira ne sajnáld. Voltak azért ott csúnya dolgok is.

– Mire gondolsz?

– Te is ismerted Thomast?

– Persze. Az az alacsony fekete srác, akinek mindenre volt valami vicce. Tényleg mi van vele, jobban van már?

– Állítólag jobban, de néha még mindig vannak rohamai. És azt is tudod, hogy miért került kórházba?

– Úgy tudom idegösszeroppanást kapott.

– Igen, fogalmazhatunk úgy is. Csak nekem azért furcsa ez az eset, mert éppen az első éles próbán történt vele.

– Na, erről nem tudtam. Mit csinált?

– Nem tudni. Azóta sem derült ki. Felvette a sisakot, majd elkezdett össze-vissza beszélni, divatjamúlt mesefilmekből idézett részleteket, majd elkezdett németül kiabálni, végül könyörgött az életéért, hogy ne öljék meg, aztán rongybabaként összecusklott és elájult.

– Hú. Ez egyre bizarrabb.

– Hát igen, azt beszélnek a rossz nyelvek, hogy a sisak miatt törtek felszínre benne gyerekkori emlékek, régen látott filmek, meg ilyesmi. Veszélyes játék olyannal

kísérletezni, amit magunk sem ismerünk, és az emberi agy az, amit talán a legkevésbé.

– Hát igen, emiatt én is aggódtam egy kicsit, de a neurális hálókön végzett kísérleteknél a végén már semmi gond sem volt.

– Azokon nem. De az ember nem gép. Nem tudni, hogy mire vagyunk képesek, amiről nem is tudunk. Én akkor is azt mondom, hogy az aggyal játszani veszélyes dolog, nem tudni, mi süлhet ki belőle.

– Tudod, hogy nem hiszek az ilyen természetfeletti dolgokban.

– Nem is kell. Csak fogadd el, hogy sok minden másra is képes lehet az ember, csak nem használjuk, és nem is tudunk róla.

– Jó, de attól, hogy valamire nem tudjuk a magyarázatot, attól annak még nem kell rögtön természetfelettinnek lennie. Egyszerűen csak arról van szó, hogy vannak fizikai törvényszerűségek, amiket nem ismerünk. Szerintem mindenre van magyarázat, csak legfeljebb nem vagyunk még azon a fejlettségi szinten, hogy megértsük.

– Én sem azt mondtam, hogy minden, amit nem tudunk, az Isteni eredetű.

– Csak nehéz meghúzni a határt. Ma már tudjuk, hogy mi az elektromosság, hogyan képződnek a villámok. Régen, amikor még nem tudták, azt is Istentől valónak tulajdonították. De ezer ilyen példát lehetne hozni.